

въ състояние да я преценя. Нѣма да мине, обаче, много и вие ще видите, че азъ умѣя да бжда благодаренъ. Позволете за сега, да ви изкажа моята голѣма признателностъ. Виждамъ, вие не разполагате съ срѣдства, позволете ми въ честь на днешния день. . .

Но Пиеронъ спре движението на Годфура, който посегна да вади кесията си.

— Не, господарю, туй нѣма да ви позволя. Всѣки на мое мѣсто би направилъ сжщото. Азъ нѣма да взема нищо; недейте се обижда. Бедни сме, но отъ гладъ нѣма да умремъ. Богъ е милостивъ, ще прекараме нѣкакъ.

— Добре, добре, нека бжде по вашему. Но, приятелю, нима за такъвъ човѣкъ, като васъ не може да се намѣри по-добра работа? Поне въ това отношение ми позволете да направя нѣщо за васъ.

Пиеронъ отговори съ тжжна усмивка:

— Разбира се, господине мой, ако вие обичате. . .

Но въ тона на гласа му се четѣше, колко души сж му обещавали и нищо не сж направили.

Годфура разбра, че Пиеронъ не го вѣрва и му стана мжчно. Той си даде дума да докаже на продавача на зеленчукъ, че никога не обича да обещава само на дума, а наистина е решенъ да направи за него всичко, каквото може.

— А за вашето момче, нѣма ли да ми позволите да се погрижа? — попита той съ малко развълнуванъ гласъ.

— За това ще ти съмъ благодаренъ, господарю, — отговори Пиеронъ. Често мисля за него. Азъ съмъ безпомощенъ, самъ. Какво ли ще прави това дете? За детето ще ви кажа, че то е умно,